

ZVRÁCENÉ *krv*

ELENA LAWSON

 BARONET

Zvrácené hry

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Elena Lawson

Zvrácené hry – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ZVRÁCENÉ *hry*

Vrány z Briarovy akademie 3

ZVRÁCENÉ *hry*

ELENA LAWSON

 BARONET

Copyright © 2022 Elena Lawson

Translation © Renata Heitelová 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-269-2865-2

ISBN e-knihy 978-80-269-2874-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2875-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2866-9 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

PROLOG

Neznámý

Probudila mě bolest.

Zlostně mi zarývala drápy do hrudi a paží, táhla mě ven z propasti bezesného a hlubokého bezvědomí.

Ve vyprahlých ústech jsem cítil ohavnou pachut' a vzdoroval jsem náhlému prudkému nutkání se přetočit a vyzvracet na betonovou podlahu. Jelikož jsem ještě nebyl ochotný se pohnout, přinutil jsem se tu odpornou pachut' polknout, abych si zároveň zvlhčil bolavé hrdlo. Věděl jsem totiž, že i kdybych tomu nutkání podlehl, neměl bych co zvracet. Tělo jsem měl slabé a křehké, jakoby vydlabané a vycpané listím.

Zrak se mi vracel postupně a víčka jsem měl těžká a tak silně vyschlá, že když se mi podařilo je otevřít, řasy se mi samy vytrhly z kůže.

Bolelo mě dýchat.

Mozek jsem měl v jednom ohni.

Necítil jsem prsty.

Ale byl jsem naživu.

Na propoceném polštáři jsem natáhl krk, ztuhle otočil hlavu a pokusil se zamrkat, abych vyhnal z očí

mlhu. Střídavě jsem zaostřoval na studenou místnost a zasténal, moje žebra však proti té vibraci zařvala na protest.

Do prdele.

Nevěděl jsem jistě, jak dlouho jsem tam ležel v louži vlastního potu, krve, moči a smradu, ale dost na to, aby se mi do prstů vrátil cit. Dost dlouho, že jsem se po čase dokázal víc nadechnout a že mi tlumené osvětlení už nevypalovalo oči. Nakonec jsem se zvládl pohnout aspoň tak, abych natáhl ruku přes své dobité tělo k jehle kapačky, kterou jsem si předtím nedbale píchl do žíly, když jsem dostal horečku. Ta mi způsobila tak silné delirium, že když jsem si tu jehlu zaváděl pod kůži, viděl jsem svoji ruku čtvermo. Teď jsem ji se zabručením vytáhl a cítil, jak mi po předloktí stéká čerstvá teplá krev.

Scvrklý sáček od infuze visel stále nad mým lůžkem, připíchnutý nožem přímo do dřevěného trámu na stěně.

Nepochyboval jsem o tom, že právě tenhle sáček s hydratačním roztokem zabránil mé smrti.

Svá zranění jsem podcenil.

Zlomená žebra znamenala spíš mrzutost než cokoli jiného a naštěstí žádné nepropíchllo plíci. Zlomený loket by se zahojil. Krvácení pod kůží a do měkkých tkání okolo hrudi bylo pěkně hnusné, ale časem a při řádné cirkulaci krve by ustalo. Podcenil jsem však zranění hlavy. Vnitřní krvácení se zdálo mírné. Zvládnutelné i bez lékařského zásahu.

Místo aby se to však zlepšilo, se to čím dál víc zhoršovalo.

Byl malý zázrak, že jsem stále naživu. Že jsem pořád dokázal racionálně uvažovat.

Pochyboval jsem však o tom, že tepající bolest tlačící mi na lebku v brzké době jen tak odezní.

S roztřesenýma rukama jsem se opatrně zvedl do sedu a zavřel oči, jinak bych kvůli závratí určitě spadl na zem. Před pádem mě však zachránilo to, že jsem se pevně držel okraje lůžka. Počkal jsem, dokud to nepřešlo.

Zpod matrace vykukoval můj mobil. Popadl jsem ho a zakašlal, protože mi ten pohyb způsobil řezavou bolest v boku.

Displej se rozsvítil a oslepil mě. Ikonka stavu baterie v horním rohu svítila červeně a blikala.

To není dobré.

Ležel jsem na tomhle lůžku v bezvědomí pět dnů. Skoro celý zatracený týden.

Pomalu jsem vysychal v kobce, do které jsem sám sebe uvrhl.

Nakrčil jsem horní ret a zavrčel.

Co všechno mi za ty dny uteklo?

Kde je ona?

Žije ještě?

Kolikrát dovolila, aby se jí dotkli?

Náhle se mi zlostí vařila krev tak silně, až se mi zakalil zrak a všechno získalo narudlý odstín. Oslabené svaly se chvěly a bolely. Za to, že se dotýkaly toho, co mi patří, stihne Vrány trest. Žádná bolest ani slabost mě nezastaví před tím, abych ho vykonal.

Je to už příliš dlouho.

Už týden od toho pádu z okna. V tomhle stavu jsem nemohl nic dělat. Prolétlo mi hlavou, jestli vůbec dokážu stát na nohou, natož ji sledovat.

Avo Jade, co všechno jsi vyváděla?

Ta otázka mě užírala tak, až mi znovu vzplála krev. Dost, aby mě to přimělo vstát.

Zavrávorál jsem na nohou a opřel se o studenou zeď, vlhkou od zkondenzované páry.

Trvalo mi celé minuty, než jsem přešel malou místnost, ale dostal jsem se k dlouhému stolu a uspaným monitorům, čekajícím, až je dotekem probudím.

Vklouzl jsem do židle a otupělými prsty postupně každý probral k životu. Potom jsem sáhl pod stůl do malé lednice, abych si z ní vytáhl láhev vody.

Čekaly tu na mě stovky video a audio nahrávek, které jsem neviděl. Rozhodl jsem se, že se na všechny podívám a vyslechnu si je. Zatímco jsem popíjel studenou vodu, pustil jsem uložené záznamy a místnost vyplnily zvuky. Pronikly mi do hlavy a probudily ve mně soustředění a odhodlání.

Trvalo to hodiny. S každou nahrávkou se mi napínaly svaly. Nakonec mě začaly pálit a já hořel s nimi.

Když jsem znovu vstal, křuplo mi v kolenech. Došel jsem ke stěně, kde jsem ji měl.

Shlížela na mě se zlostí ve tváři. S opovržením, odhodláním a s očima jiskřícíma životem.

Přitiskl jsem dlaň na jednu z vyvolaných fotografií. Na tu, kde spala v pokoji na Briarově akademii. Tak nevinná a klidná. Pochyboval jsem, že tenhle výraz někdy někdo jiný viděl. Cenil jsem si ho nejvíc ze všech.

Když jsem se tam vplížil, myslel jsem si, že se probudí, ale ne. Schovával jsem se ve stínech na kraji pokoje s jejími kalhotkami přitisknutými k obličeji. V druhé ruce jsem svíral ptáka. Byl jsem rád, že občas po večerech hulí s Beccou trávu. Ty noci pak spala nejtvrději. Jakmile však bude moje, takové chování jí tolerovat nebudu.

Zavřel jsem oči a vzpomněl si na tu vůni. Vůni její kundičky. Na její chuť narušenou mýdlovým podtónem pracího prášku.

Brzo ji nic jiného rušit nebude. Nic nebude kazit její jedinečnou esenci.

Až bude moje a nikoho jiného.

Sledoval jsem červený provázek připevněný mezi dvěma špendlíky na stěně. Vedl nahoru, k plánům Briarovy akademie, a napříč k fotce Rebeccy Hartové. Její síť z červených provázků se rozbíhala po horní části stěny jako pavučina. K jejímu otci a jeho podnikatelským činnostem. Měl jsem tu úmrtní list její matky a její napojení na Vrány. Měl jsem ji vytipovanou od chvíle, kdy o ni vloni projevil sexuální zájem Rook Clayton. Tahle holka má plné právo Vrány nenávidět. Doufal jsem, že když ji správně zpracuju, stane se cenou pomocnicí a informátorkou a nakonec skvělou špiónkou. Chystal jsem se ji přesvědčit, aby se s nimi vyspala a získala lepší informace. Kvůli mně a kvůli nám. Kvůli všemu, co vždycky chtěla, ale nemohla mít.

Kdysi byla jedinou ženskou tváří na téhle zdi Becca.

Potom se všechno změnilo...

Když jsem před mnoha týdny na potměšlé ulici v Thorn Valley zahlédl Avu Jade, nemohl jsem tomu ani uvěřit. Najednou byla tady, a zatímco po chodníku táhla narvaný kufr, mumlala si pro sebe nadávky. Tenkrát jsem netušil, jak se jmenuje, znal jsem jenom její obličej. Ty divoké oči a hřívu hladkých černých vlasů.

Nejdřív jsem si tím nebyl jistý, ale sledoval jsem ji. Pokud nás osud znovu svedl dohromady, nechtěl jsem riskovat, že ji zase ztratím.

Po té noci u železniční trati v Lennoxu jsem se ji snažil najít, ale nepodařilo se mi to. Předpokládal jsem, že po tom, co provedla, utekla pryč.

Při té vzpomínce mi ve špinavých džínách ztvrdlo péro. Polaskal jsem ho a ze rtů mi unikl roztřesený vzdech.

Kdybych tušil, že ji nebudu schopný dostat z hlavy, ať v bdělém stavu, nebo ve spánku, zmocnil bych se jí

už tenkrát. Jenže jsem byl mladší, ještě jsem nedosáhl svého plného potenciálu a netušil jsem, co to znamená někoho vlastnit. Jak ho ohýbat k vlastní vůli, jak ho zlomit. Jak se člověku vypálit nenávratně do mysli, totálně se mu zarýt do duše, že už pak není sám sebou, ale pouze mou nástavbou.

Je můj.

A stejně jako v případě Avy Jade není nikdo, komu by chyběl, když se už znovu neobjeví.

Já ji však nepohrbím.

Budu si ji držet, kvůli ní budu nacvičovat sebekázeň.

Pozná, že můžu být její všechno, i víc.

Kdybych šťastnou souhrou osudu nepřipravil o život jejího otce, nikdy by z Lennoxu neodjela. Nikdy by se neobjevila v Thorn Valley a já bych ji možná nikdy nenašel.

Je to osud.

Potřebuje jenom čas a silnou ruku, aby jí ukázala to, co nevidí sama. Že je jí líp bez táty. A taky bez Vran. A se mnou.

Bude to vyžadovat čas a trpělivost, než to pochopí. Než v ní uhasím oheň a naučím ji poslušnosti.

Udělám to pro ni. Pro ni udělám cokoli.

Nejdřív se však musím vypořádat se *třemi problémy*.

Teda je jich víc než tři, ale začnu s nimi, jak jsem měl vždycky v plánu. S *Vránami*.

Popravit je poslouží jak mému osobnímu prospěchu, tak mému povýšení v gangu. A po veškerém průzkumu, co jsem udělal, jsem konečně připravený.

Udělám to pro Avu Jade.

Ale taky pro sebe.

Zasloužíme si mít Thorn Valley a veškeré území kolem pro sebe. Mělo být naše už od začátku. Kdyby měl náš vůdce aspoň půl mozku, už by bylo v našich

rukou. Zdálo se však, že nikdo nechápe, že nejlepší zbraní člověka není jeho pistole a počet nábojů v ní, ale jeho mozek.

Jeho *mozek* a to, co s ním dokáže. Co všechno by mohl uskutečnit jen díky svým znalostem a know-how.

Natáhl jsem se pro nové vytištěné papíry ležící v košíku na stole a pár jich zastrčil do složky Avy Jade z Briarovy akademie, abych je zblízka prozkoumal, až mě přestane bolet hlava. Ostatní jsem umístil na tabuli a připíchl je. Potom jsem natáhl červený provázek ke všemu, s čím by mohly souviset.

Mezi dvěma položkami se okamžitě vytvořilo spojení. Zakřenil jsem se. Mám to. Popadl jsem fix a připsal „*Ví to tatka?*“ vedle lokace, kterou jsem tam právě připíchl. Koncertní hala.

Z košíku vedle tiskárny jsem vzal nevysledovatelný mobil, sundal vzadu levný plast, zastrčil do něj předplacenou simku a zapnul ho. Blikala tam zpráva. Takovou jsem teda nečekal.

Neznámé číslo: *Tohle musí skončit. Jestli máš kapku respektu, sejdi se se mnou osobně. Chci vidět tvář toho zbabělce, co se mě pokusil zdrogovat.*

Usmál jsem se.

Ještě ne, lásko.

Ale brzo. Dřív, než si myslíš. Jakmile budou oni pryč, budeš jenom moje.

Rychle jsem telefon vypnul a vytáhl simku. Nemohl jsem ho teď používat, bylo to příliš riskantní.

Budu muset poslat šéfovi zprávu jiným způsobem. Dám mu vědět, že jsem naživu, ale stále v utajení.

A pak je tu ještě Becca. Podle toho, co jsem viděl a slyšel z těch záznamů, mi už k ničemu není. Je to škoda. Byla skvělým tréninkovým materiálem pro tu pravou. Důkaz mé schopnosti ovládat své temné tou-

hy. Zpočátku to nebylo bez obtíží, jakmile jsem však na to začal pohlížet jako na hru, bylo to snadnější. A ještě snadnější potom, co jsem v té hře vyhrával.

Přijmu tuhle malou porážku a poučím se z ní. Jako jsem se poučil z každé předchozí.

Už se znovu nestane, aby mě Vrány přistihly nepřipraveného.

Sundal jsem papír se svou falešnou identitou visící vedle Bečiny fotky a roztrhl ho vedví.

Pro Beccu jsem byl Jericho.

Pro ostatní mám ale jiná jména.

Ani jedno není moje pravé.

Slyšet ho nahlas bych nesnesl.

V tom jméně jsem neslyšel nic jiného než mámin hlas. Její hrozby, její poroučení. Zuřivé rozkazy, abych to dělal silněji a líp, *nebo jinak...*

Začal jsem si vážit sám sebe, až když jsem se obrátil proti ní. V okamžiku, kdy jsem jí sebral otěže a držel je ve vlastních rukou. Když jsem v nich sevřel její bledý krk. Pocit moci mě tehdy zaplavil jako droga. Nemohl jsem se ho nabažít.

Nikdy se ho nenabažím.

Je čas stát se novým člověkem. S novým obličejem. S novým způsobem, jak se dostat dovnitř.

A měl jsem, co jsem potřeboval.

Ani si mě nevšimnou.

1. KAPITOLA

Grey

Zadní světla roveru nám zmizela z dohledu a odnesla Avu Jade a Beccu dál ze země nikoho. Pryč od nás.

Otupěle jsem sledoval, jak odjíždějí, a jen napůl si uvědomoval, že ze skladiště za námi vychází s pomocí ostatních Diesel a bručí si u toho.

„Naskoč do auta, sakra,“ zavrčel Rook a vracel se k ukradenému civicu, který tu v nočním vzduchu stál s běžícím motorem a třemi doširoka otevřenými dveřmi. „Musíme jet za ní.“

„Ne,“ zavolal na něj Corvus.

Když se Rook prudce otočil a s rozšířeným chřípím našťvaně probodl Corva pohledem, spatřil jsem v jeho černých očích takovou mozaiku bolesti a zlosti, až jsem sebou cukl. Není toho moc, co na něj má takový účinek, hlavně proto, že je mu na tomhle světě všechno ukradené. Kromě nás.

Kromě nás a jí.

„Ne?“ zopakoval naléhavě Rook. Ztěžka dýchal, až se mu nadzvedával hrudník a cukal mu horní ret. „Co myslíš tím *ne*?“

Corvus obrátil raněný pohled ke mně, ale já mu nemohl pomoci. Nedokázal bych to.

Netušil jsem, co máme dělat.

AJ odjela.

Odjela.

Becca ji zradila, zradila *nás*, a ona ji přesto zachránila. Zachránila ji a *nás* opustila.

„Hoši,“ zavolal na nás Diesel napjatým hlasem.

Zamrkal jsem a odtrhl pohled od Rooka sptícího vzteky a od Corvových chladných očí. Rozpohyboval jsem ztuhlé nohy a obrátil se čelem k otci.

Rook s přepadlým výrazem vyrazil k Dieselovi a ani já, ani Corvus jsme ho nezastavili. Otec narovnal záda a setřásl Malíčka a Axela, kteří mu pomáhali stát na nohou.

Když se Rook zastavil sotva pár centimetrů od Diesela a celé tělo se mu chvělo stěží potlačovaným hněvem, obrátil se mi žaludek.

„Proč?“ zasyčel Dieselovi do obličeje.

„Ty víš proč, Rooku,“ odtušil otec klidně.

„Becca udělala pitomou chybu,“ zavrčel Rook a roztáhl pěsti, jako by měl místo prstů drápy. „Zmanipuloval ji. Sehrál to na ni. Ona...“

„Kvůli ní jste mohli být všichni mrtví,“ vyštěkl Diesel na Rooka.

Bratr si odfrkl, zvedl ruku, promnul si strniště na čelisti a ustoupil. Úmyslně vytvořil mezi sebou a Dieselem víc prostoru, protože nevěřil své sebekontrolě.

„Šéfe, tady,“ ozval se Malíček a postavil doprostřed opuštěné cesty židli, aby se Diesel mohl posadit. Na prstu se mu houpala přenosná lékárnička. „Posaď se, obvážeme ti to...“

„Ne,“ odbyl ho Diesel. „Udělám to sám. Nech mi tady tu lékárničku a odvez ostatní k doktorovi, než

tady vykrvácejí. Pro Garrettovo tělo se vrátíme později.“

V žilách mi ztuhla krev. Zavřel jsem oči, abych překonal závrať a nutkání zvracet. Garretta jsem znal. Byl to dobrý chlap. Nemohl jsem to však AJ vyčítat, protože dělala, co bylo třeba, aby přežila. Za tohle nesli stejnou měrou vinu jak ona, tak Diesel.

„Šéfe...“

„Jedťte, já si musím promluvit se syny.“

Malíček zaváhal a jednoho po druhém nás sjel pohledem, než udělal, co měl nařízeno. Naložil ostatní zraněné Světce do dodávky a odjel.

Zatímco Diesel obezřetně pozoroval Rooka přecházejícího sem a tam, posadil se na židli a neohrabanými prsty otevřel lékárníčku. Uvědomil jsem si, že je bledý, až moc bledý. Kruhy pod očima měl tmavší, než jsem je kdy viděl.

Měl jsem chuť se na něj zlobit stejně jako Rook. Toužil jsem ho nenávidět. Běžet za Avou Jade a obejmout ji. Zajistit jí bezpečí. Odvézt ji daleko odsud.

Jenže na druhou stranu...

Tenhle muž je můj otec. Jediný otec, kterého znám. Muž, který by udělal všechno, aby ochránil své syny. Cokoli.

Nemůžu utéct, pokud to znamená ho zradit. Jestli to znamená zradit tuhle rodinu.

Jakmile kolem nás prosvištěla dodávka tak rychle, až narazila ze štěrku na krajnici do obrubníku, zamířil jsem se zatnutými zuby k němu. Klekl jsem si, vzal si od něj lékárníčku, celou ji rozepnul a položil ji na cestu vedle nás. Nezeptal jsem se, co se stalo. Jenom jsem popadl jeho džíny a roztrhl nohavici až ke kolenu. Odhalil jsem ošklivou ránu na achilovce a okolo podrážky boty se tvořila louže krve.

Na okamžik mi ztuhly ruce a zašklebil jsem se. Tohle zdaleka přesahovalo moje ošetrovatelské schopnosti. Bude zázrak, jestli mu AJ nepřetrhla achilovku a nepřerušila nervová zakončení. Můžu mu to sice teď obvázat a zastavit krvácení, ale jestli chce zase někdy normálně chodit, musí se na to podívat profesionál.

Vzhlédl jsem k němu a dal mu najevo, že na tohle nemám. Otec přikývl. „Udělej, co můžeš.“

„Měl bys s tím jet k chirurgovi.“

„Tohle je důležitější.“

Nehádal jsem se s ním. Zatímco jsem se snažil co nejlíp sterilizovat a zašít ránu a pevně ji obvazoval gázou a páskou, zavála ke mně v chladném vánku vůně tabáku. Takovou fušeřinu jsem ještě nikdy nedělal, ale prozatím to musí stačit.

Rook ještě ani nedokouřil první cigaretu, když ji zadupal do popela, a zapálil si další. Přecházel po chodníku a zíral do země.

Když jsem svou práci dokončil, Diesel na mě kývl. Schoval jsem gázu, zavřel brašnu s první pomocí a zase vstal.

„Je to v prdeli,“ zabručel si Rook pro sebe a zastavil se poblíž Corva, který tentokrát zřejmě neměl co říct. „Měls nám říct, co se děje, Diesi. Mohli jsme se o to postarat.“

„Možná se ti nelíbí způsob, jak jsem se o to rozhodl postarat já,“ ohradil se Diesel, „ale měl jsem ohledně ní pravdu. Nemýlím se v ní.“

V kapse mu cinkl mobil. Vytáhl ho ven, a když si přečetl zprávu, co dostal, koutky úst se mu svěsily.

„Pleteš se,“ hádal se Rook a já s ním tentokrát musel souhlasit.

„Má pravdu,“ řekl jsem Dieselovi a vyjádřil se tak k té situaci poprvé od chvíle, co AJ odjela. Hlas jsem

měl drsný a ochraptělý. „Becca provedla pitomost. Rozhodně se neměla zaplést s Esem, ale podle toho, jak to znělo, to na ni pěkně zahrál. AJ je všechno možný, jenom ne hloupá. Nenechala by kamarádku umřít kvůli tomu, že udělala chybu.“

Stálo mě všechny síly, abych před Dieselovým obviňujícím pohledem neuhnul. Očividně si myslel, že z nás všech to budu já, kdo s ním bude souhlasit. A to jsem sice mohl, ale jenom do určité míry.

Když jsem neustoupil, Diesel si povzdechl a ztěžka se ve staré dřevěné židli opřel. Uprostřed rozmetaných trosek a opuštěných budov kolem nás vypadal úplně jako král anarchie, což vlastně byl.

„Možná jsem zašel trochu moc daleko, ale můžu vám zaručit, hoši, že se v tý holce nepletu. A můžu to dokázat.“

Jeho slova upoutala naši pozornost. Dokonce i Corvus vypadal, že se vzpamatoval. Když se na Diesela zadíval, jeho vyzábělý obličej se probral k životu. „Co tím myslíš?“

„Je tu něco, co musíte všichni vidět, a jakmile to uvidíte, můžete se sami rozhodnout, co je potřeba s vaším *Vrabčákem* udělat.“

Corvus sebou trhl.

„A až uvidíme to, co nám chceš ukázat, co když se stejně rozhodneme, že má pro nás AJ stále cenu?“ zeptal jsem se, protože jsem to potřeboval vědět.

Diesel na mě upřel chladné modré oči a chvíli uvažoval nad významem mých slov, než odpověděl.

Nerozhodnete, říkal mi pohledem, nahlas však pronesl něco jiného: „Pak se s váma nebudu hádat. Přivítám ji mezi Světce.“

V hrudi mi rozkvetla naděje, přes železnou klec mých žeber však nemohla růst.

Do žil se mi vrátily pochybnosti a zaplavily mi mysl jako jed.

V tomhle všem ale byla další neznámá veličina a bo-lelo mě byť jen dovolit, aby ta myšlenka zakořenila.

Možná jsme už o ni stejně přišli.

Co když je příliš pozdě?

Bude AJ po tom všem vůbec chtít s námi být? Se Světcí?

Rook zase přecházel sem a tam – dva kroky do-prava, otočit, tři kroky doleva a zase zpátky – a me-zi obočím se mu dělaly vrásky. „Tohle není správný. Vůbec se mi to nelíbí, kurva.“

Zastavil se zády k nám a zíral na silnici, jako by ji dokázal pouhou silou vůle přimět, aby se vrátila.

Potom se prudce otočil k Dieselovi. „Co vlastně víš?“

„Musíš uvažovat rozumně, Rooku. Chápu, že máš zlost, a není úplně nemístná. Ted' však potřebuju, abys mi důvěřoval. Musíme někam zajet.“

Otec se zadíval na každého z nás a chvíli nám hle-děl do očí, než zase promluvil: „Věříte mi?“

Ani jednomu z nás neuniklo, že ta otázka nemá je-nom jeden význam. Zatnul jsem zuby a nebyl schop-ný mu odpovědět.

„Greyi, pomoz mu,“ rozhodl Corvus za nás všech-ny. „Pojedeme tím civicem.“

Dieselovi se uvolnila ztuhlá ramena, tvrdý výraz okolo jeho úst a očí však nezmizel.

Corvova reakce mu prozradila všechno, co potřebo-val vědět. Pojedeme s ním, ale neznamená to, že mu věříme, ne když se to týká Avy Jade. Přál bych si, abych ho mohl uklidnit. Chtěl jsem. Jenže by mi to připadalo jako zrada.

Stejná emoce se zrcadlila ve tvářích mých bratrů.

Kdybychom se museli rozhodnout mezi Avou Jade a Dieselem, nevybrali bychom si.

Nedokázali bychom si zvolit jednoho nebo druhého.

Co má Diesel v plánu nám ukázat, aby změnil náš názor?

Zatímco jsem uvažoval nad milionem různých možností a nad způsoby, jak by mohla být AJ natrvalo vypuzena z mého srdce i mysli, kroutil se mi žaludek. Nebylo jich mnoho a pochyboval jsem, že ji cokoli dokonale vymaže z prázdných míst, která ve mně zaplnila, ale...

Co když má Diesel pravdu?

Co když existuje taková možnost?

Dokázal bych se přimět udělat co, co by bylo třeba?

Sklesle jsem si přehodil Dieselovu paži kolem ramen, zvedl ho na nohy a nesl většinu jeho váhy. Šli jsme za Rookem a Corvem k civicu. Každý krok mi připadal, jako bych byl o kus blíž k vlastní zkáze.

2. KAPITOLA

Ava Jade

„Víš určitě, že přijede?“ zeptala jsem se Beccy už podruhé a sevřela prsty na volantu. Před kancelářskou budovou jejího táty v Thorn Valley jsem mhouřila oči do narůstajícího světla úsvitu a snažila se zahlédnout známky života. Seděly jsme tu komukoli na ráně. Becca si v podstatě zvolila to nejhorší místo, kde ji mohl otcův řidič vyzvednout, jenže ukončila hovor dřív, než jsem jí mohla říct, aby se s ním domluvila jinak.

„Jo, vím to jistě.“

Chvěla jsem se v sedadle a mumlala si: „No tak, no tak.“

„Avo, můžeme si prosím promluvit o –“

„Tamhle!“ přerušila jsem ji, trhla sebou dopředu a ukázala na luxusní černý sedan zpomalující u budovy. „Je to on? Poznáváš číslo na značce?“

Vytáhla jsem dýku a napřímila se. Sledovala jsem, jak se auto přibližuje.

„Ne, ale...“ Becca se na zadním sedadle předklonila. Její tělo se mezi dvě přední opěradla bez problémů vešlo. „Je to rozhodně on.“

Uvolnila jsem se, ale ne úplně. Cítila jsem na sobě Bečiny oči, nedokázala jsem se však přimět, abych na ni pohlédla. Nechtěla jsem, aby viděla, jak moc mnou její zrada otřásla.

„Musíš jít,“ pobídla jsem ji a polkla knedlík v krku. „Udělej přesně to, co jsem ti řekla. Řidič bude mít tvůj cestovní pas, že jo?“

Koutkem oka jsem si všimla, jak pomalu přikývla. Požádala ho, aby jí ho přinesl, když mu volala.

„Dobře. Takže jed' přímo na letiště. Odleť do tátova letního sídla v Evropě –“

„Je to v Paříži, měla bys přijet –“

„Ššš,“ utnula jsem ji hned a tělo mi zahořelo. „Nic mi neříkej. Nechci vědět, kde to je.“

„Fakt si myslíš, že po mně půjdou?“

Když jsem zaslechla v jejím hlase strach, konečně mě to nalomilo a otočila jsem se. V jejích hnědých očích jsem zahlédla lesk.

„Nevím,“ odpověděla jsem upřímně.

Becca se rozřeseně nadechla a odkašlala si. Černý sedan zastavil na prázdném zadním parkovišti za budovou hned vedle roveru.

„Budeš v pořádku?“ zeptala se mdlým hlasem.

„To taky nevím,“ přiznala jsem. „Ale s utíkáním jsem už skončila. Je čas, aby tihle *Světci* zaplatili za svoje hříchy.“

Becca sevřela sedadlo tak, až jí zbělely klouby. „Nemůžu ti to vymluvit?“

„Ne.“

Svěsila hlavu. „Jestli to vůbec chceš slyšet... Opravdu mě to mrzí. Měla jsem –“

„*Měla jsem* mi nepomůže, Bec,“ vyštěkla jsem, neschopná udržet emoce na uzdě. Musí odejít dřív, než se to nebezpečí, před nímž musí utéct, stane ze mě.

Bolest se může změnit ve zlost mrknutím oka, a kdybych si dovolila vydat se tímhle směrem...

„Musíš jít. Hned. Zavolej mi, až přistaneš, a pak znovu, až budeš v bezpečí v tom domě, ale nevolej mi z pevný linky. Kup si na letišti anonymní mobil a simku.“

„Dobře.“

Přikývla jsem a Becca na pár vteřin zaváhala, pak ale vystoupila, zabouchla za sebou dveře a nasedla dozadu do toho sedanu. Počkala jsem, dokud neodjeli z parkoviště, a sledovala to auto až na okraj města. Jakmile překročilo hranice Thorn Valley, zpomalila jsem a zastavila rover na krajnici. Hrdlo mě pálilo a oči mi zaplavily slzy.

Udeřila jsem dlaněmi do volantu, a když ta bolest ve mně něco uvolnila, zopakovala jsem to. A ještě jednou.

Když slzy uschly, ruce jsem měla zarudlé a tepalo mi v nich. Teprve potom jsem se snažila zklidnit svůj dech a rychle prohledala rover, jestli v něm není sledovací zařízení. Pak jsem se vrátila na silnici a s hvízdáním pneumatik otočila auto, abych jela pár kilometrů zpátky směrem, odkud jsem přijela.

Mířila jsem k loděnici. Vick už tam bude nepochybně čekat na můj příjezd.

Nedovolila jsem si přemýšlet o tom, co udělám, až se tam dostanu. Ani o tom, co mu povím. Jinak bych ztratila nervy. A ztratit nervy nesmím.

Otevřeným oknem na mě foukal čerstvý ranní horský vítr. Zavřela jsem oči a pomyslela si, jak snadné by bylo prostě pustit volant. Nechat rover jet...

Pneumatiky poskočily, narazily na krajnici a já prudce otevřela oči a sevřela volant oběma rukama, abych se vrátila zpátky na cestu. V uších mi dunělo.

Sakra.

Zapnula jsem rádio a pořádně zesílila hlasitost. Potřebovala jsem se rozptýlit. Ozval se hlas moderátora Pomezí a já už to málem přeladila na jinou stanici, kde by hrála hudba, při jeho dalších slovech jsem se však zarazila.

„Jestli jste měli štěstí a viděli jeho koncert v Lodi, možná už víte, proč je kolem něj takový humbuk. Nejen že Kostlivec představil novou písničku, ale taky úplně nový hlas. A zatímco se všichni snažíme přijít na to, komu ten hlas patří, tajemství obklopující tohoto muže se zdvojnásobilo.“

„To je pravda, Randy,“ dodala moderátorka. „Je to unikátní hlas, dokonale však Primala Ethose doplňuje. Což je teda těžký úkol, pokud chceš znát můj názor.“

Něco v hrudi se mi sevřelo.

„Navíc vůbec neoznámil, kdo to je...“ Randy se odmlčel.

„Myslíš, že tu máme i tajemnou zpěvačku?“

Zasmál se. „To je určitě možné.“

„Tak fajn, lidi, tady je novinka od Primala Ethose. Živá verze jeho úplně nové písničky *Vrabčák!*“

Rover zaplavily úvodní tóny toho songu a mě to vrhlo zpátky v čase. Do toho večera v Lodi. Když se ozval do éteru jeho hlas, ta věc, která se mi před chvílí svírala v hrudi, se teď rozpadla na prach.

Z reproduktorů vyplul Corvův strohý hlas, obklopil mě ze všech stran a rezonoval v mé hlavě. „Tahle se jmenuje *Vrabčák*.“

Vypnula jsem rádio dřív, než začal zpívat, protože mi z toho bylo zle. Celá jsem hořela a zároveň se chvěla zimou.

Jenom tam stál. Mlčel, zatímco Grey a Rook aspoň

měli tu slušnost promluvit. Snažili se zjistit, co se stalo, zato Corvus tam stál jako socha. Jako balík ze zbytečných svalů a kostí, se zachmuřenou aurou. Jenom stál stranou a řekl jim, ať mě nechají jít. Nevím, co si o tom mám myslet. Z toho bezcitného nekompromisního netvora v jeho pohledu jsem se celá roztrásla.

Avšak Rook...

Rook chtěl jet se mnou.

Tvrdý černý kamínek ležící na klíční kosti mi na jednu připadal příliš těžký, přesto jsem se nedokázala přimět si ho sundat. Udělám to později. Až budu sama. A najdu způsob, jak mu ho vrátit. Chtěla jsem, aby Diesel trpěl. Do jisté míry jsem chtěla, aby trpěly i Vrány, ale nestanu se Duchem, jak mě Rook pojmenoval, než mu vrátím tuhle poslední památku na jeho mámu.

Když jsem projela zatáčkou na klikaté silnici, přede mnou se objevila loděnice. Trhla jsem sebou, protože mě oslepilo teplé naoranžovělé světlo. Slunce se vyhouplo nad horizont a jeho paprsky se odrážely od zvlněné hladiny Jezera přízraků. Prakticky mi vypalovalo sítnici.

Jakmile jsem vjela na parkoviště a rozhlédla se, jestli tu neuvidím další auto – policejní – vyschlo mi v ústech. Jenže tu jiné auto nestálo. Dokonce ani ten standardní sedan pro policajty v utajení. Napadlo mě, že možná přijede v něčem takovém. Pokud nezaparkoval nikde poblíž, je chytřejší, než jsem si myslela.

Vynadala jsem si, že mě to nenapadlo taky. Přece jenom tohle místo patří Světcům. Uklidnila jsem samu sebe tím, že se teď poblíž neobjeví, protože další úplňková párty se bude konat až za pár týdnů, a zaparkovala. Nechala jsem běžet motor a minutu tam

seděla. Pozorovala jsem tiché jezero a z hřejivého slunce se snažila nasát do svědicí, krví potřísněné kůže kapku klidu.

Na vteřinu bych dokonce mohla předstírat, že se posledních čtyřiaadvacet hodin nestalo. Že moje kamarádka nekula pikle za mými zády, že se Diesel nepokusil zabít ji i mě. A moji kluci...

Ne, nejsou moji.

Nikdy moji nebyli.

Povzdechla jsem si, vystoupila z roveru a došlo mi, že jsem bosá. Pátrala jsem v paměti, kdy a kde jsem ztratila boty. Bezpochyby v tom skladišti. Když jsem se vydala k loděnici, do měkkých chodidel mě bodal ostrý šterk. Na molu mě zase píchaly trisky.

Bylo mi to úplně fuk. Aspoň mi to bodání při každém kroku připomínalo, že jsem pořád naživu. A živé holky můžou vykonat pomstu, než se z nich stanou mrtvé holky.

Když jsem zatlačila do dveří velkých jak od stodoly, poničených vlivem počasí, odletěla ze dřeva zaslá zelená barva. Uvnitř to stále páchlo po alkoholu a smutku. Naproti stálo nízké pódium. Na něm ve stínech skomíraly vybledlé kožené pohovky. Opuštěné. Jako trůny bez králů.

Naprosto jasně jsem si je tady představila. Stála jsem tehdy v noci tamhle, když jsem si všimla, že mě pozorují. V tmavých očích se jim třpytily zášť a hlad tak hluboký, až se mi z toho stáhl žaludek.

Přinutila jsem se uhnout pohledem. Když jsem obrátila pozornost k úzkým dveřím v zadní části budovy, zacukalo mi v čelisti. Byly pootevřené a vpouštěly do prostoru ranní paprsky slunce spolu s vítaným vánkem od jezera, který v sobě nesl vůně mnohem méně násilné než ty, co se mi doteď cpaly do nosu.

Na prknech venku jsem zaslechla šoupání bot a poznala tak, že je tady. Možná tu čeká už nějakou dobu. Proč by jinak vycházel ven, než aby vypadl z tohohle smradu? Jen pro jistotu jsem opatrně, ale rychle přešla na pódium a popadla rozbitou láhev. Dávala jsem pozor, aby sklo na dřevě nezařinčelo. Nedokázala jsem se přimět, abych si přinesla pistoli, kterou jsem v zemi nikoho ukradla Dieselovi. Abych byla upřímná, stejně ji neumím moc dobře používat. Nechala jsem ji v roveru a otřela z ní svoje otisky.

Když jsem mířila na chodník poblíž Corvových nohou, abych mu ukázala, že to myslím vážně, byl malý zázrak, že jsem ho nechtěně netrefila.

V ústech mi vyschlo a snažila jsem se to pálení polknout, ale málem jsem se rozkašlala.

„Avo Jade?“

Do loděnice zpovzdálí dolehl hlas policisty Vicka. Na jednu stranu mě to uklidnilo, na druhou jsem znovu ztuhla.

Sevřela jsem hrdlo láhve v pěsti a vydala se k zadnímu východu na úzké molo obklopující loděnici. Zvedla jsem volnou ruku, abych si chránila oči před sluncem, které na mě vrhalo teplé a jasné světlo.

Vick stál u zábradlí, vedle díry v prohnilých prknech. Z dobrého zdroje jsem věděla, že ji tam udělala tlustá noha té zatracené mrchy Brianny.

Bylo snazší soustředit se na tohle než pohlédnout Vickovi do očí.

„To nebudete potřebovat,“ řekl Vick a ukázal na rozbitou láhev v mojím ruce.

Zachvělo se mi chřípí a přinutila jsem se uvolnit pěst a upustit láhev u dveří. Dost blízko, že bych ji stále měla na dosah, kdybych ji potřebovala.

„Jsem rád, že jste přišla,“ pokračoval Vick bez vy-

zvání a opřel se předloktími o zábradlí nad jezerem. Podle mě to byla pitomost, protože vypadalo, že se pod jeho vahou každou chvílí propadne.

Kdyby spadl a rozbil si tu tupou hlavu o jeden z těch balvanů dole, aspoň bych mu nemusela říct ani hovno. Ta myšlenka se mi propalovala do hlavy a najednou jsem měla silné nutkání do něj strčit. Přinutit ta ztrouchnivělá prkna, aby pod jeho vahou praskla. Vick by pak sletěl do zrádných vod plných kamenů.

Jako by ten policajt můj úmysl vycítil, popošel dál od zábradlí a otočil se čelem ke mně.

„Vypadáte strašně.“

Zavrtěla jsem hlavou a najednou si vzpomněla, proč tady doopravdy jsem.

Znovu mě zasáhla jejich zrada, stejně drtivě, jako když byla sotva před pěti hodinami čerstvá.

Opravdu uběhlo teprve pět hodin?

Připadalo mi, že už je to delší doba.

Nebo kratší...

Ušklíbla jsem se a zatnula zuby. Zvedla jsem bradu a zadívala se policajtovi do očí.

Povytláhl obočí. Na chvíli mi prolétlo hlavou, jak hrozně asi musím vypadat. Bosá, v roztrhaném oblečení, se zaschlou krví. S vrabčím hnízdem na hlavě. Jenže už nejsem Vrabčák. Říct mi, že *vypadám strašně*, by se asi dalo brát jako kompliment.

„Takže,“ začal Vick. „Co pro mě máte?“

Otevřela jsem pusku, abych mu odpověděla, ale knedlík v mém hrdle mi skoro bránil promluvit. Ztěžka jsem polkla a přemýšlela, kde bych vlastně měla začít.

Telefon jsem měla zastrčený do kalhotek. Mají Vick a další vymatlaní poldové na stanici v Thorn Valley technika, který dokáže obnovit nahrávky, co mi Grey vymazal z mobilu?

Možná jo.

Nebo jim budou stačit moje informace?

Diesel řekl jasně, že je v Deadwoodu plno mrtvol. Že jich tam několik zahrabal sám. Určitě tam najdou jeho DNA. Nebo aspoň projektily, které budou pasovat do jeho zbraně. Mohla bych mu říct o tom přepadení v motorestu. Slíbil mi imunitu. Najednou jako bych na sobě zase cítila Rookovy ruce. Pevně mě svíraly. Držel si mě blízko u těla. Zatímco mi tiskl hlavě pistole ke spánku, pomohla jsem mu ten podnik vyloupit.

Ne.

Pevně jsem zavřela oči a náhlá závrať mě přinutila natáhnout ruku k zábradlí, abych neztratila rovnováhu.

„Avo Jade?“

„Jenom... mi dejte minutku,“ vydechla jsem a vůbec poprvé tak promluvila. Hlas jsem měla ochraptělý, sotva jsem těch pár slov zašeptala.

Odkašlala jsem si a zamrkala. Najednou se mi udělalo tak zle, až jsem měla co dělat, abych se neohnula a nevyzvracela Vickovi na boty.

„Máte čas, nikam nespěchám,“ broukal Vick. Když se přiblížil a natáhl ke mně ruku, trhla jsem sebou, odstrčila ji a napřímila se.

„Nedotýkejte se mě.“

Zvedl ruce a protočil panenky. „No dobrá.“

Od jeho obepnuté standardní sportovní bundy se odráželo světlo. Přimhouřila jsem oči, abych si ho prohlídla líp. Na denním světle vypadal trochu drsněji, než jsem si ho pamatovala. Zanedbaněji. Měl vyzábřejší obličej a silné mozolnaté ruce. Jiné, než když jsem ho viděla dřív. Jednou v noci a jednou ve stínech na stezce poblíž kampusu Briarovy akademie.

Vypadal díky tomu lidštěji. Sympatičtěji. Jako by byl normální chlápek, který možná viděl něco hnusného – nebo to sám zažil. Vzpomněla jsem si, jak mi říkal, že chce Světce tak moc dostat, protože je to pro něj osobní záležitost. Že by ho taky o někoho připravili? Tak jako zabili Bečinu mámu?

Jako Králové zabili mého tátu?

Povzdechla jsem si.

„Děláte správnou věc,“ pronesl potichu. „Vrány a jejich otec jsou netvoři. Vrahové.“

Naježila jsem se.

„Bez nich bude na světě líp.“

„To se pletete.“ Ta slova mi vylétla z pusy dřív, než jsem je mohla zastavit a zastrčit zpátky do bolavého hrdla. Zakroutila jsem hlavou, každý nádech byl pro mě těžší a pálilo mě na hrudi.

Policista na mě přimhouřil oči. „Pletu se?“ pronesl provokativně a v čelisti se mu napjal sval.

„Vrány jsou zatracení kreténí. Naprostí hajzlové. A o jejich otci nemůžu říct vůbec nic hezkýho kromě toho, že svoje syny miluje víc než cokoli jinýho na tomhle světě. Ale ne. Nemyslím si, že svět bez nich bude lepší místo.“

Vzpomněla jsem si, jaký to byl pocit, když jsem podřízla hrdlo řezníkovi Billymu. Tomu chlapovi, který zlomil jedné své dceři ruku a tu druhou nechal hladovět. Vrány pomáhaly najít spravedlnost utlačovaným a slabým lidem v Thorn Valley. Bez nich by ty holčičky dál trpěly. Kolik dalších takových hajzlů odstranily Vrány ze zdejších ulic?

Kolik životů ti kluci zachránili?

Stejně tolik, o kolik životů lidi připravili?

Nebo víc?

S šokem jsem si uvědomila, že na tom nezáleží.

O krok jsem ustoupila.

Přece to nemusím udělat.

Zradili mě. Nezáleží jim na mně tak moc, jako mně začalo záležet na nich, to ovšem neznamená, že si tohle zaslouží. Můžu prostě odjet. Zmizet, jak jsem to měla udělat už na začátku. Nechat je v jejich hnízdě krutosti a pomsty. U jejich otce.

Mohla bych se sice pokusit zničit Diesela, jenže to by jim ublížilo a já...

Sakra, navzdory všemu je tohle to poslední, co bych chtěla udělat.

Mám zatracenou chuť je zmlátit a přejet tankem. Ale tohle?

Tohle nedokážu. Bylo by to proti mému přesvědčení.

Mohla bych udělat jedno – dohodnout se s Dieselem, aby mi dal svobodu. Stejně nechce, abych se potloukala kolem jeho kluků, to dal zcela jasně najevo. A nemůže riskovat oddanost svých synů tím, že by mě bezdůvodně zabil. Sakra, vsadím se, že by mi ten parchant možná i zaplatil, abych odjela. Tetin nafouknutý bankovní účet by se pro mě stal naprosto zbytečným.

Možná bych s ním mohla vyjednávat i o Bečíně životě.

Nemůžu nic ztratit.

Přesto mi to právě teď připadalo jako prohra.

„Opravdu tomu věříte?“ zeptal se Vick a zpochybnil moje prohlášení. „Že svět nebude lepší místo bez lidí, jako jsou oni?“

„Lidi jako oni...“,“ zopakovala jsem a odmlčela se. Strčila jsem ruku do díry v šatech, abych vylovila mobil z místa, kde jsem ho měla přitisknutý k pánevní kosti. „Myslíte gangstery? Možná.“

Policista pokukoval po mém telefonu, neschopný

zakrýt touhu mi ho vzít. Prakticky tu slintal jako pes. Díval se, jak jsem oddělala zadní kryt. Kov byl od mého těla teplý. Vytáhla jsem z přístroje simku.

„Jenže ostatní členové gangu nejsou jako oni. To není nikdo.“

Tu simku jsem zlomila. Vick otevřel pusu a mlčky zalapal po dechu. Rozdrcené kousky jsem sevřela v pěsti spolu s mobilem a napřáhla ruku.

Vick se po mně vrhl, ale bylo pozdě. Telefon svištěl vzduchem, padal, padal, až žuchl do drobných vln na jezeře. Z hrudi mi spadl balvan velký jak Texas.

Povzdychla jsem si.

„Mrzí mě to,“ řekla jsem Vickovi, zatímco svíral zábradlí a pátral po zpěněných vlnách, jestli nezahledne můj přístroj. „Nemůžu vám pomoci. A Vicku?“

Počkala jsem, až se na mě podívá. Pokožka mezi těměř srostlým obočím se mu nakrčila.

„Už mě nikdy nekontaktujte. Jestli to uděláte, řeknu o vás Vránám. O tom, kde bydlíte.“

Stiskl rty do úzké linky.

„Jakým autem jezdíte.“

„Jak –“

Zvedla jsem ruku, abych ho zastavila. Ještě jsem neskončila. Každý, kdo má aspoň půlku mozku, dokáže s pomocí jména vyhledat adresu. A každý, kdo za něco stojí, se může proběhnout kolem domu na té adrese, aby ho omrkl. Proto najde i osobní auto, číslo poznávací značky a nadupanou červenou tříkolku na příjezdové cestě.

„Když mě necháte na pokoji, nemáte se čeho bát.“

Vick potřeboval chvíli, aby se uklidnil, a pak zalétl pohledem k otevřeným dveřím za mými zády, jako by se nemohl dočkat, až odtud vypadne.

„Rozumím,“ odušil.

Z budovy za mnou se ozval hlasitý potlesk. Prudce jsem se otočila, sklouzla k zemi, abych popadla tu láhev, a odvalila se zpátky, abych se vzdálila ode dveří a ještě víc od Vicka.

Někdo znovu zatleskal, tentokrát ještě hlasitěji, pak se k němu přidal další a další potlesk. Ve stínech loděnice se skrývala postava a přicházela blíž. Kráčela nemotorně a strojeně a nakonec vstoupila do světla.

Z budovy se vynořil Diesel St. Crow, a když od jezera kolem nás zavanul vítr, zhluboka se nadechl. Otočil se čelem ke mně a dál pomalu tleskal. Zdálo se, že ho policajt za jeho zády vůbec nezajímá.

A policajta ani trochu nepřekvapilo, že je Diesel takdy. Nejenže ho to nepřekvapilo, choval se, jako by ho tu očekával. Jako by ho znal.

Ta scéna odehrávající se přede mnou mi vrtala hlavou. Snažila jsem se číst mezi řádky, které jsem naprosto minula.

„Díky, Coline,“ řekl Diesel a kývl na Vicka. Polda se s tichým pokývnutím a posledním pohledem na mě, doprovázeným úšklebkem na rtech, odporoučel.

Cestou si svlékl bundu a odhalil paže pokryté od ramenou po zápěstí tetováním. Na zadní straně levého bicepsu jsem zahlédla černým inkoustem vyvedený znak Světců. Květ lilie s ostrím ve spodní části.

Co to má sakra znamenat?

Neuhýbala jsem před Dieselovým chladným pohledem a marně se pokoušela přijít na to, co se v jeho pošahané hlavě děje. Všimla jsem si, že je hodně bledý. Bezpochyby díky mé práci s dýkou.

Než jsem mohla vytvořit sáhodlouhý seznam každé nadávky ve slovníku a ještě několik přihodit navíc, prkna v loděnici znovu zavržala a za otcem vystoupily ven Vrány.

Srdce se mi zadrhlo, než znovu nasadilo stabilní silný rytmus. Zamotané prameny viny, strachu a vražedných úmyslů napáchaly v mém nervovém systému chaos.

Diesel přestal tleskat, já však nedokázala odtrhnout oči od Vran, přestože jsem si to moc přála. Najednou mi připadalo jako velice dobrý nápad, že bych z toho mola skočila sama. Mám slušnou naději to přežít.

Střelila jsem pohledem k jezeru a odhadovala vzdálenost.

„Nedělej to,“ řekl Corvus.

Zatnula jsem zuby.

Nemá žádné právo tvářit se tak zrazeně. Ani jeden z nich.

To oni tohle svinstvo začali. Zlanařili mě. Zahnali mě do kouta. Co asi čekali?

Přesto mě bolest v jejich očích bodala jako nože a měla jsem problém dýchat.

„Musím přiznat,“ ozval se Diesel s potlačovaným vztekem v obličeji, „že jsem nečekal, že tahle záležitost dopadne takhle.“

„Na něčem jsme se dohodli,“ zavrčel Rook a jeho mohutné tělo se pod koženou bundou chvělo.

Diesel nakrčil horní ret a pak znovu promluvil: „Jo, to dohodli.“

Přišoural se blíž a já měla co dělat, abych zůstala stát na místě. Láhev jsem držela připravenou v ruce a prohlížela si ho, jestli někde neukrývá zbraň.

Diesel zvedl ruku, tvář měl však znovu jako nečitelnou masku.

Za to, co provedl, bych mu tou rozbitou láhví s radostí sloupala tu masku z obličeje.

„Vítej mezi Světce, Avo Jade.“

Podívala jsem se na jeho napřáženou ruku a pak na jeho syny, kteří nás pozorovali, jako by mě čirou silou vůle mohli přinutit, abych ji přijala.

Láhev zařinčela na prknech u mých nohou a rozbila se.

Otočila jsem se a odešla pryč.

3. KAPITOLA

Rook

V žádném případě jsem se nemínil podruhé dívat, jak od nás Ava Jade odchází. Sevřel se mi žaludek a v jeho temnotě jako by se zvedala mlha a zatracený jed.

„Rooku?“ promluvil na mě Grey opatrně, jako kdyby cítil, že se ve mně probouzí netvor.

Otočil jsem se, pohlédl mu do očí a zavrtěl hlavou.

Ne.

Nenechám ji odejít. Jak může on? Jak Corvus?

Nad rtem mi zacukal sval, zatnul jsem zuby a protáhl se kolem Diesela.

„Rooku,“ zavolal za mnou, ale já už ho nemínil poslouchat. Moji bráchové si ze mě rádi utahují, že mám v hlavě porouchaný vnitřní ukazatel toho, co je správné a co špatné. Jenže se pletou. Možná mají rozbité vlastní ukazatele, protože nechat ji odejít mi připadalo jako to nejhorší rozhodnutí na celém světě.

Jasně, mluvila s poldou. Nebo si to aspoň myslela. Nic mu však neřekla. Věděl jsem, že by to neudělala. Bez ohledu na cokoli. Copak to nevědí taky?

Nebyli jsme to sakra my, kdo ji zahnal do kouta?

Ona tohle udělat nechtěla. Nicméně měla pocit, že by měla. Pravděpodobně kvůli tomu, co se stalo jejímu otci.

Neznamená to, že se na ni nezlobím. Protože jasně že jo. Ale vsadil bych se, že ona je desetkrát víc naštvaná na nás.

Obešel jsem roh staré loděnice a šel za ní. Byla dobrých padesát kroků přede mnou, ale podle mírného napětí v jejích ramenou jsem poznal, že si uvědomuje, že ji někdo následuje.

Ve skutečnosti bych se vsadil, že uhádla, že jsem to já.

Stejně tak já dokážu poznat, jestli jakýkoli zvuk v Hnízdě způsobila ona, nebo někdo jiný. Třeba její tiché, kradmé kroky. Nebo způsob, jak rychle otvírá skříňky v kuchyňské lince, jako by čekala, že za nimi najde příšeru. Nebo jak tiše vzdychá ve sprše, jako by nikdy dřív v životě pořádnou neměla.

Ava Jade se zastavila u roveru zaparkovaného nad jezerem, nakonec ho tam však nechala stát a pokračovala dál. Cestou vzhůru po silnici zatínala ruce do pěstí, pak se však přinutit je uvolnit a roztáhla prsty. Nechtěla se poddávat tomu, co cítila uvnitř.

Vím, jaké to je. Líp než kdokoli jiný.

„Duchu,“ zavolal jsem na ni, jenže se nezastavila a přinutit mě, abych zrychlil a dohnal ji. Když jsem vedle ní zpomalil a srovnal s ní krok, ani jsem jí nestál za pohled. Odhrnul jsem si tmavé vlasy z obličeje.

Místo obvykle vyrovnaného výrazu její přepadlá tvář odhalovala zuřící hurikán potlačovaných emocí. Zatínala čelisti a pohled v očích měla tvrdý.

Otevřel jsem pusy, abych promluvil, něco mě však zastavilo.

Ava Jade na to nebyla připravená.

Zhluboka jsem polkl, obrátil pozornost zpátky ke klikaté cestě před sebou a držel s ní krok. Mlčel jsem a jenom jsme tak nějakou dobu šli. Neposlala mě do háje, což jsem bral jako dobré znamení, a proto jsem pokračoval v chůzi.

Kromě toho mi dávalo naději i to, že si z krku nesundala ten černý drahokam, který se občas zaleskl na slunci.

Ta mrtvá věc v mé hrudi se sevřela, téměř bolestivě. Lepší bolest neznám.

„Měla jsem z Thorn Valley vypadnout, když jsem měla tu možnost.“

Z jejích slov mi přeběhl mráz po zádech. Pronesla to tak beznadějně. Takový tón jsem už nikdy nechtěl slyšet. „Tomu ve skutečnosti nevěříš, že ne?“

„Fakt to celý byla bouda?“ zeptala se tiše a ignorovala mou otázku. Kousla se do spodního rtu a zírala do země mizející pod našima nohama. „Bylo vůbec něco z toho skutečný?“

„Hele.“ Zastavil jsem ji a ona mi to dovolila. Jenom na zlomek vteřiny se na mě koukla nabroušeným pohledem, pak uhnula očima a odporem nakrčila rty. „Já bych se tě mohl zeptat na to samý. Mluvit s poldou, to jako fakt?“

„Vždyť to žádněj zatracenej polda není,“ štěkla po mně.

„Ale ty sis myslela, že je, ne?“

Zabručela, vytrhla se mi, zůstala však stát. Chtěla to ze sebe dostat stejně tak moc jako já, přestože by to nepřiznala.

„Nechápu to. Vyhledala jsem si ho, našla i jeho adresu. Je uvedenej v seznamu a tak. Je u policie –“

„Celý je to podvod,“ přerušil jsem ji. „Dies už to kdysi udělal. Představil se ti jako Vick, že?“

Ava Jade pevně stiskla rty.

„Takhle vždycky odhaluje krysy. Na policejní stanici v Thorn Valley totiž strážník Vick skutečně pracuje. Proto ta lest funguje. Jinak by stačilo si zavolat na služebnu nebo zapátrat na internetu a člověk by zjistil, že je to jméno falešný. Skutečněj Vick nepoužívá sociální sítě, je to totální poustevník. Ze svého velkého baráku skoro nevychází, jenom občas vezme svoje děcko do parku v jejich ulici. Na internetu nejsou žádný jeho fotky.“

„Dokonalá identita.“

Přikývl jsem.

Tvář jí potemněla. Poznal jsem, jak hluboce ji to ranilo. Duch lidem jen tak snadno nedůvěřuje. Sakra, pravděpodobně nikdy nevěřila nikomu. A pak začala důvěřovat Becce a ta ji zradila. Lhala jí. Kula proti ní pikle... i když to pak nedotáhla do konce.

A Vick nebyl skutečný policajt. Zatraceně, zatleskal bych Dieselovi, že ho nasadil tak rychle. Musím popřemýšlet, kdo si všiml, že nás Ava Jade začala zajímat, a prozradil mu to. Že by se jeden z nováčků snažil získat bodíky? Nebo to byl ten zatracený noční hlídač Mick? Mohl to být kdokoli.

Nejhorší ze všeho ale byla bolest, kterou jsme jí způsobili. Poznal jsem to podle toho, že se mi nedokázala dívat do očí. Svým způsobem nám začala důvěřovat, a když jsme jí nepřišli na pomoc proti svému otci, když jsme nebránili Beccu a ji, když jsme ji nechali jít...

Nikdy jsme ji neměli nechat jít.

„Věděl jsi o Vickovi?“

„Cože?“

„Věděl jsi to?“ zopakovala důrazněji a já se k ní vrátil z temného místa ve své mysli, kam jsem před chvílí zabloudil.

„Ne.“

Tvářila se pochybovačně.

„Nevěděli jsme o tom, opravdu ne. Diesel nám to prozradil teprve tak před čtyřma hodinama a přivezl nás sem, abychom poslouchali, co řekneš na vaší schůzce.“

Čekala, chtěla vědět víc.

„Diesel doufal, že nás zradíš.“

„Abyste mě pak zabili sami?“

Mlčel jsem. Nechtěl jsem to říct a naštěstí jsem ani nemusel. Ava Jade už stejně odpověď znala. Nepoložila však mnohem důležitější otázku.

Udělal bychom to?

Ani na to jsem nechtěl odpovídat.

„Co se stane Becce?“ položila jinou otázku místo té, na kterou jsme oba znali odpověď. Na tuhle jsem aspoň mohl zareagovat.

Naklonil jsem hlavu na stranu. „Diesel jí neublíží.“

„Pfff.“ Zakroutila hlavou.

„Opravdu ne. Osobně na to dohlídnu.“

„Ale?“ zatlačila, protože jí moje odpověď nestačila. Věděla, že to má háček.

Neměl jsem v úmyslu to zlehčovat. „Bude nám muset odpovědět na pár otázek. Jestli bude spolupracovat, nic se jí nestane. Může tady zůstat.“

Něco mi však napovídalo, že je Becca Hartová už dávno pryč. Ava Jade se o to postarala.

Přikývla, a přestože jsem poznal, že mi nevěří, možná ani nedůvěřuje, dál na to netlačila. Tím se jen potvrdilo moje podezření, že je Becca pryč. Možná je to tak nejlepší.

„Nebyly to všechno lži,“ dodal jsem asi po minutě a zodpověděl tak její dřívější otázku. „Mezi náma to bylo skutečný. To už ale víš. Chápu, že je snadnější si

myslet, že jsme měli všichni v plánu tě chytit do pasti už od začátku.“

To jí zabrnkalo na nervy a cukla sebou. Ucítil jsem hořkost v žaludku.

Jo.

I to znám z vlastní zkušenosti.

Neschopnost přijmout, že existují lidi, kterým na vás záleží. Skutečně záleží. Hledáte skrytý význam v každém jejich slově, v každém gestu. Pokoušíte se rozmotat domnělé lži od pravd. A vždycky se pídíte po tom, jestli nemají postranní úmysly.

„Vím, co si myslíš,“ pokračoval jsem a tentokrát se na mě podívala. Hleděla mi do očí, jestli říkám pravdu. „Chceš odjet.“

Bylo jí to vidět na očích, když se na mě dívala a svým spalujícím pohledem mě držela v zajetí.

„Zmizíš odsud. Řekni mi, že se pletu.“

Nedokázala to.

Ztěžka jsem vydechl. „Nedělej to.“

„Proč bych neměla?“

„Dies... neměl udělat tamto s Beccou, ale i ty přece musíš pochopit, proč —“

„Já to chápu!“ vykřikla a ramena se jí zvedla, jako když kočka prohne záda. „Rozumím tomu a to je ten problém. Chci tě nenávidět. Ty dva. *Jeho*.“

Poodešla o tři kroky a zase se vrátila. Hrud' se jí ztěžka zvedala. „Ale nemůžu. Nemůžu, a to je zatračeně absurdní.“

Pokrčil jsem rameny. „Tak to nedělej.“

Temně se zasmála a zakroutila hlavou.

„Potřebujeme tě, Duchu. Já tě potřebuju. Slib mi, že popřemýšlíš o tom, že tu zůstaneš. Prosím.“

Ava Jade ztuhla, prudce zvedla hlavu a smích jí v hrdle odumřel.

Nevzpomínám si, kdy jsem to slovo naposledy použil. *Prosím*. Chutnalo na jazyku hořce a bylo plné naděje, kterou mohla rozdrtit jenom ona.

„Já...“ začala, ale nedokončila to. Polkla a zaleskly se jí oči.

„Neodpovídej hned, jenom o tom přemýšlej. A... jestli se rozhodneš odejít, udělám všechno, co je v mých silách, aby po tobě nikdo nešel. Ale jedno ti teď povím...“

Přistoupil jsem k ní blíž a překonal tu urážlivou propast mezi námi, abych vzal její obličej do rukou. „Jestli odjedeš, je konec. Nesmíš se vrátit. Nikdy. Dvakrát bych tohle nezvládl.“

Spodní ret se jí zachvěl a já instinktivně přitiskl rty na její ústa a pohltil její strach, jako bych jí ho mohl ukrást a nést ho místo ní.

Její rty, nejdřív měkké a nepoddajné, se pevně přisály k mým. Ava Jade prohloubila polibek a naše jazyky se spolu daly do tance. Chutnala jako sůl a med' a v mém těle to podnítilo silnou touhu. Krev se mi nahrnula z tváře do uší a do péra, až mi napínalo džíny.

Ava Jade pod mými ústa zasténala. Sevřel jsem jí vlasy na zátylku do pěsti, zkroutil je a držel ji pevně u sebe, zatímco ona bloudila prsty po mém těle a hledala, čeho by se chytla.

Vyšla mi boky vstříc. Při tom kontaktu jsem se zachvěl. Toužil jsem po ní – hned teď – víc než po čemkoli jiném v životě. Jenže si nás nevybrala. Ještě ne.

S jejími vlasy v pěsti jsem od sebe odtáhl její hlavu, ztěžka dýchal a pták mi v džínách tepal. „Jestli se tu rozhodneš zůstat, víš, kde nás najdeš,“ zašeptal jsem proti jejím rtům.

Než jsem si to mohl rozmyslet a svlíknout ji do na-
ha uprostřed cesty, pustil jsem ji a odstoupil. Couvl

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Zvrácené hry***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.